

Verdwaald
In een doolhof vol gedachten
Niet meer weten waar in
Of waar uit

Spreeken maar niet vertellen
Horen maar niet luisteren
Kijken maar niet zien

Een doffe blik
Op oneindig

Een kleine lach
Een traan
Een kneep in mijn hand

Je bent er nog

BERT WALRAET

Een deel van de opbrengst uit de verkoop van het fotoboek
wordt geschonken aan volgende **GOEDE DOELEN**

- Fonds Alzheimer en Neurodegeneratieve Aandoeningen van Prof. Dr. Bart Dermaut
- Expertisecentrum Dementie Vlaanderen vzw

Vandaag leven in Vlaanderen en Brussel zo'n 152.000 mensen met dementie. Zeventig procent van hen woont thuis, omringd door vertrouwde muren en vaak gesteund door mantelzorgers die met oneindige toewijding klaarstaan. Dit aantal zal de komende jaren alleen maar groeien, en daarmee ook de nood aan begrip, aandacht en zorg.

Gelukkig zien we dat dementie de laatste jaren steeds meer bespreekbaar wordt en uit de schaduw treedt. Dit fotoboek, met de indrukwekkende beelden van [Bert Walraet](#), draagt daar op een bijzondere manier aan bij. Want achter elke persoon met dementie staan er drie anderen: mantelzorgers, familie en zorgprofessionals die elke dag het verschil maken.

Een fotoboek over het leven in een woonzorgcentrum lijkt misschien eenvoudig, maar dat is het allesbehalve. Het toont het leven in zijn meest pure vorm: leven, wonen en zorg – in die volgorde. Het herinnert ons eraan dat in zorgomgevingen het menselijke zichtbaar moet blijven, terwijl de zorg zo onopvallend mogelijk wordt aangeboden. Dat is een delicate evenwichtsoefening, want de bewoners van een woonzorgcentrum hebben nu eenmaal zorg nodig. En dat zie je ook op de beelden. Maar goede zorg begint bij het besef dat ieder mens, ongeacht zijn of haar situatie, waardigheid en verbinding verdient.

Deze fotoreeks wil verandering brengen in het onzichtbaar zijn van zorg. Het is tegelijk een impressie van het leven in zo'n gemeenschap, een observatie van de bewoners en een inkijk in de impact die dit heeft op hun mantelzorgers en wie voor hen zorgt. Het toont de kleine momenten van schoonheid, de stille kracht van verbondenheid en de uitdagingen waar iedereen in dit proces voor staat.

De foto's laten zien hoe die verbinding, hoe fragiel ook, standhoudt. Soms is het een aanraking, een zachte stem of een vertrouwd deuntje dat even de wereld weer wat groter maakt. Ze herinneren ons eraan dat, hoezeer de wereld van mensen met dementie ook verkleint, de menselijkheid nooit verdwijnt.

Dit fotoboek is dan ook meer dan een verzameling beelden. Soms zeggen beelden alles, soms fantaseer je je eigen verhaal erbij. De rimpels als stille getuigen van een werkzaam leven. Het is eveneens een ode aan iedereen die zich dagelijks inzet om de wereld van mensen met dementie een beetje warmer en veiliger te maken. Het boek nodigt ons uit om te kijken, te voelen en vooral te begrijpen. Want alleen zo kunnen we samen zorgen voor een toekomst waarin iedereen, ook met dementie, gezien wordt.

